

1. ЦЕЛТА НА ИЗПИТАНИЕТО

Скъпи приятели,

Що е човек... да го посещаваш всяка заран и да го изпитваш всяка минута?(Йов 7:17-18)

Това не е ли едно чудно откровение - че Бог ни посещава всяка сутрин и ни изпитва всяка минута?

Когато това стана реално за мен, трябваше да се запитам: Готов ли съм да приема посещение от Бога всяка сутрин? Събуждам ли се с това очакване?

След това продължих да се питам: Защо Бог ни изпитва? Каква е целта Му?

Речникът на Колинс дава интересно определение на глагола изпитвам: да проверя стойността на един човек... чрез подлагане на определени изпити. Бог не ни изпитва, защото ни е ядосан или иска да ни унижи. Точно обратното, изпитанието е белег на Божието благоволение. Той ни изпитва, защото иска да установи стойността ни. Бижутерът подлага златото или среброто на определени изпитания. Той прави това, защото са ценни. Той не си дава труда да изпитва прости метали като желязо или калай.

По времето на патриарсите имаше един човек с изключителна праведност. Името му е Йов. Бог беше горд с Йов. Той в действителност се хвалеше с него на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? Характерно за него, откликът на Сатана беше да припише егоистични мотиви на Йов: Той Ти служи само поради това, което получава от Теб. В отговор на това Бог позволи на Сатана да постави Йов на изпитание. Първо, Той позволи Сатана да разруши всичко, което имаше: притежанията, слугите и децата му. После Бог дори позволи на Сатана да докосне и тялото на Йов - да го поразят с циреи от главата до петите. Но Той не позволи на Сатана да отнеме живота на Йов. Йов разбра, че Бог го изпитва. Когато ме изпита - казва той - ще изляза като злато - т. е, злато, което се изпитва с огън. Това му даде сила да устои.

Той викаше от агония на душата си, но никога не се отказа.

Типично за тях, Елифаз и другите приятели на Йов заключиха, че страданията на Йов се дължаха на греховете, които беше извършил и те изказаха различни видове ужасни обвинения срещу него. Накрая обаче Бог оправда Йов и смърти приятелите му. Той каза на Елифаз: ...не сте говорили за мене това, което е право, както слугата ми Йов.

Авраам беше друг праведен мъж, който беше подложен на жестоки изпитания – дори до там, че да се изисква от него да принесе сина си на Бога като всеизгаряне.

Авраам беше подложен на особени изпитания, защото имаше специална съдба – да стане баща на Божия избран народ, както на евреите, така и на християните.

Бог прилага специални изпитания на тези, за които има специални планове.

Новият Завет ясно ни предупреждава, че като християни трябва да очакваме, че ще преминаваме през изпитания. Петър сравнява вярата ни със злато, чиято скъпоценност трябва да се изпитва с огън.

Яков ни казва, че ние трябва да откликваме на изпитанията с радост:

Считайте го за пълна радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитването на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък. (Яков 1:2-4)

При различни случаи Рут и аз е трябвало да се покаем и да молим Бога за прошка, защото не откликваме правилно на някои от изпитанията ни. Не ги считахме за пълна радост! По-нататък Яков взема Йов за пример на това как да откликваме на изпитанията: Чули сте за търпението на Йова и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив. (Яков 5:11)

Изпитание или наказание?

Жизнено важно е да се научим да различаваме между Божието изпитание и Неговото наказание. Много хора изглежда, че приемат, че веднъж като са станали християни те са застраховани срещу Божието наказание – особено, ако са вярващи от дълго време. Това отношение обаче няма основа в Писанието. За такива вярващи Евреи дава силно предупреждение:

И забравили сте съветването, което ви увещава като синове: Сине мой, не презирай наказанието от Господа, нито да ослабваш, когато те избличава той; защото Господ наказва оногова, когато люби и бие всеки син, когато приема.

Заради дисциплината издържайте. Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когато баща му не наказва? Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участвуват, тогава сте незаконно родени, а не синове. (Евреи 12:5-8)

В тази връзка Бог оживи за мен примера с Моисей. Моисей беше на 80 години, когато Господ му поръча да се върне в Египет и да освободи Израел от робство.

Още докато Моисей беше по пътя за Египет Господ го срещна и искаше да го убие.

Защо? Поради неговото непокорство. Моисей не беше изпълнил завета на обрязването, който Господ беше направил с Авраам и неговите

потомци. Само когато Моисей се покая и обряза сина си, Господ пощади живота му и го освободи да продължи пътя си. Бог по-скоро би убил Моисей, отколкото да му позволи да продължи мисията си в непокорство. Положението му на водач не го изключваше от Божията дисциплина. Тя го направи дори по-отговорен.

За мен сега, когато съм на 82 години, това има лично приложение. Не мога да очаквам да завърша дадената ми от Бога задача, ако давам място на непокорство в живота си.

Когато Бог започне да се занимава с нас, трябва да се смирим пред Него и да се молим с молитвата на Давид в Псалом 139:23-24:

Изпитай ме, Боже и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и води ме по вечния път. Ако искрено позволим на Господа да изпита сърцата ни и Той не намери оскърбителен път в нас, тогава можем да заключим, че сме под Божието изпитание, а не под Неговото наказание.

Това, което Бог ни разкрие ще определи как да откликнем. Нашият отклик на наказанието трябва да бъде покаяние; откликът ни на изпитанието трябва да е устояване.

Но ако настояваме да устояваме, когато трябва да се покаем, ние сме виновни за инат и нечувствителност.

Какво търси Бог?

Основните въпроси за грях или праведност са определени в първоначалното изкушение на Адам и Ева от Сатана. Гръцкото му име дяболос (дявол) означава клеветник. Да клеветиш някого означава да очерниш характера му. Това е главната дейност на Сатана.

Сатана на първо място, и най-вече, очерня характера на Самия Бог. Оттук е и неговия първоначален въпрос към Ева: Истина ли каза Бог да не ядете от какво да било дърво в градината?

Сатана внуши, че Бог е деспот - тираничен, несправедлив и нелюбящ. Бог оставя Адам и Ева извън по-високото ниво на знание, което щеше да се отвори за тях, ако вкусеха от плода на дървото на познаването на доброто и злото.

Целта на Сатана беше да подкопае доверието им в Божията доброта, когато всъщност Бог им беше вече снабдил всичко, което беше добро, красиво и приятно.

От недоверието в Божията доброта Адам и Ева се придвижиха към неверие в Божието слово и после към действие на непокорство. Има три етапа в тяхното падение:

недоверие, неверие и непокорство.

Чрез вяра в Христос Бог е снабдил изкупление, което преобръща процеса на упадък в следствие от падението. То заменя недоверието с вяра, непокорството с покорство и недоверието с упование. Вярата, която води към покорство е първият етап. Но

процесът не е пълен, докато вярата не се развие в упование. Каква е разликата между вяра и упование? Нетеологичният отговор би бил: вярата е действие; упованието е отношение. (Смит Уигълсуърт непрекъснато е подчертавал, че вярата е действие.)

Ясна илюстрация на разликата между вярата, като действие и упованието, като отношение е дадена в Псалом 37:5:

Предай на Господа пътя си; и уповавай на него и той ще извърши очакването ти; Предай описва единично действие на вяра; уповавай описва продължително отношение, което следва първоначалното действие на предаване. След това Бог поема отговорността: Той ще извърши очакването ти.

Една проста илюстрация е оставянето на пари на депозит в спестовна каса. Давате парите си на касиера и получавате разписка. Това е предаването.

След това не лежите буден нощем чудейки се: Дали банката наистина се грижи за парите ми? Получавам ли лихвата, която ми се полага? Вие просто си слагате разписката на сигурно място и спите спокойно. Това е упование.

Много християни правят първата стъпка, действието на вяра, но не поддържат отношение на упование. Странно, за много от нас е по-лесно да уповаем на една земна банка, отколкото на Бога в небето!

Главната цел зад изпитанията на Бога са те да произведат упование в нас. Това се отнасяше за Йов. Всред всичките си изпитания той твърди: Ако и да ме убие Той, аз ще уповавам на Него. (Йов 13:15). По-нататък упованието веднага даде възможност на Йов да вдигне очите си над областта на времето и да надникне във вечността и възкресението:

Защото знам, че е жив Изкупителя ми и че в последно време ще застане на земята; и като изтлее след кожата ми това тяло Пак в плътта си ще видя Бога: когото сам аз ще видя и очите ми ще гледат и то не като чужденец. За тая гледка дробовете ми се топят дълбоко в мене. (Йов 19:25-27)

Защо упованието е толкова важно? Защото то разкрива нашата оценка на Божия характер. Когато Адам и Ева се предадоха на изкушението на Сатана, техните действия говореха по-силно от всякакви думи, които биха казали. Те казваха: Бог не е справедлив и любящ. Той не се отнася с нас справедливо. На него не може да се уповава.

Спасението ни от грях не е пълно, докато то не разруши последиците от падението и не произведе в нас това качество на упование. Това може да изисква преминаване през много изпитания. Важното е никога да не губим от погледа си Божията крайна цел: да произведе в нас непоклатима увереност в това, че Той е достоен за упование.

Самият Исус ни дава върховен пример на упование. За да изпълни плана на Своя Отец, Той беше предаден на нечестиви, жестоки и безбожни хора. Те Му се подиграваха, заплюваха Го, биха

Го, съблякоха Го гол и Го приковаха на кръст. Накрая Той извика: Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? (Матей 27:46)

И все пак във всичко това упованието Му във верността на Неговия Отец никога не отпадна. С последния Си дъх Той предаде духа Си обратно на Отца.

Как откликваме ние, когато извикаме към Бога, а Той като че ли не отговаря? Можем ли все още да уповаем на Неговата вярност?

Помнете, Бог е по-загрижен за нашия характер, отколкото за нашите постижения. Постиженията са важни само в областта на времето. Характерът е вечен.

Той определя какво ще бъдем през вечността. Бог няма да позволи да бъдем изпитани повече, отколкото можем да понесем. Той не очаква от нас това, което изискваше от Исус – може би дори не това, което изискваше от Йов. Всяко изпитание, през което минаваме е предназначено да оформи характера ни, докато станем в Христа всичко, което Бог ни е създал да бъдем. Блажен оня човек, който издържа изпитня; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота. (Яков 1:12)

КАК ДА

РЕАГИРАМЕ НА ИЗПИТАНИЯТА

Скъпи приятелю,

Като християни ние ще преминаваме през изпитания. Те могат да дойдат под различни форми: криза в здравето или финансите ни; срив в някои лични взаимоотношения; отхвърляне или гонение поради вярата ни; някакъв дълъг тъмен тунел без светлина на отсрещния край. По време на изпитанието е важно да помним, че Бог е по-загрижен за нашия характер, отколкото за постиженията ни.

Как, тогава, да реагираме в изпитанията?

Преди всичко ние трябва да правим разлика между изпитание и наказание. Много често, като християни, ние не успяваме да познаем Божието наказание.

В резултат на това заемаме позиция на съпротива спрямо дявола, а всъщност трябва да се покорим на Бога. Проблемът, който излиза най-вече в нашия характер в корена си е ГОРДОСТ.

В края на Псалом 19 има една молитва, която ние с Рут често повтаряме (ст. 12-13):

Кой съзнава своите прегрешения? Очисти ме от тайните прегрешения. Още и от гордост (греховете поради самонадеяност) предпази слугата Си; да ме не завладее; тогава ще бъда непорочен, и ще бъда чист от много престъпления.

Разбрах, че тайните прегрешения не са тайни, които не казваме на други хора – още по-малко – на Бога. Това са тайни за самите нас, дефекти в нашия характер, които самите ние не можем да видим. Давид ги описва като грехове поради самонадеяност – грехове, които извършваме, когато приемаме, че нашето поведение е приемливо за Бога, а всъщност то Го оскърбява. Много често Бог няма да ни изяви такива грехове, докато умишлено не изберем да се

смирим и да поканим Бога да претърси характера ни и да открие най-вътрешните ни мотиви.

Веднъж щом сме наясно, че преминаваме наистина през изпитание от Бога, трябва да видим дали "всичките ни бази са покрити" (това е фраза от бейзбола).

База 1: ПОКАЯНИЕ

Покаянието е вероятно тази основна християнска доктрина, на която най-малко се набляга от съвременните проповедници. "Само вярвай" е приятно звучащо послание, но не е Библейско. От началото до края на Новия Завет посланието е: първо, покай се, после повярвай. Когато има някакъв грях в живота ни, всеки вид вяра, която не произтича от покаяние е хуманистичен заместител. Тя не произвежда резултатите, които произтичат от искрената вяра.

База 2: ПОСВЕЩЕНИЕ

Според Римляни 10:9 има две съществени условия за спасението: да повярваш в сърцето си, че Бог възкреси Исус от мъртвите; да изповядаш с устата си Исус като Господ.

Когато изповядаме Исус като Господ, ние Му даваме безрезервен контрол над целия си живот - времето ни, парите ни, талантите ни, приоритетите ни, взаимоотношенията ни. Не можем да си задържим нищо. "Ако Исус не е Господ над всичко" - бе казал някой - "тогава Той изобщо не е Господ."

База 3: ОТНОШЕНИЕТО НИ КЪМ ПИСАНИЯТА

Сатана предизвика падението на нашите първи родители, когато ги подмами да се усъмнят в истината на Божието Слово: "Наистина ли рече Бог...?" (Битие 3:1).

Самият Исус постави печата на Своята божествена власт върху Писанията, когато ги нарече Божието Слово и добави: "написаното не може да се наруши." (Йоан 10:35).

Павел заявява категорично: "Цялото Писание е боговдъхновено..." (II Тимотей 3:17).

Да поставяме авторитета на Писанията под въпрос е лукс, който никой от нас не може да си позволи. То е път към погубление днес точно толкова, колкото беше и в Едемската градина.

База 4: ПРАВИЛНИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

Правилната доктрина е основа на християнската вяра. Но когато правилната доктрина се приложи правилно, тя ще произведе правилните взаимоотношения.

Личните ни взаимоотношения трябва да отразяват доктрината, която изповядваме.

Самият Исус постави голямо ударение върху поддържането на правилни взаимоотношения. Той даде ясни насоки как да се справим с брат, който ни съгреши (Матей 18:15-17). В Проповедта на планината Той предупреждава: "Спогаждай се с противника си по-скоро, догдето си на пътя с него към съдилището..." (Матей 5:25).

Той завършва молитвата "Отче наш" със сериозно предупреждение: "Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения." (Матей 6:15)

По време на всяко изпитание трябва внимателно да прегледаме своите отношения и взаимоотношения, да проверим дали не таим някакво огорчение или неприязън, или непростителност в сърцата си.

Трябва да имаме предвид още, че не можем да имаме правилни взаимоотношения с погрешни хора. Павел предупреждава: "Не се мамете. Лошите другари покваряват добрите нрави." (I Коринтяни 15:33) Не можем да водим свят живот, ако умишлено дружим с несвяти хора. Всякакви такива взаимоотношения трябва да бъдат отсечени с острия меч на Божието Слово.

Примерът на Исус

Върховният пример за човек, който правилно реагираше на изпитанията е Самият Исус, който е бил във всичко изкушен (изпитан) като нас, но пак без грях. (Евреи 4:15)

За да следваме Неговия пример ще е нужно да отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на лежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса, Начинателя и Усъвършителя на вярата ни... (Евреи 12:1-2).

Не е достатъчно да се справим с нещата в живота си, които са явно греховни. Ние трябва да изхвърлим тежестите – нещата, които не са непременно грешни, но все пак ни пречат да концентрираме всичките си усилия върху службата ни на Христос.

Един бегач на състезание остава с най-минимално облекло. Той не носи и грам излишен товар. Ние трябва да направим същото. Ето някои неща, които може да е необходимо да елиминираме:

Обществени ангажменти, които нямат духовно значение – сантиментална привързаност към хора, места или домашни любимци – прекален интерес към стоковия пазар, спортове или женска мода – зяпане по витрините – тревога за пари, здраве, семейство или политика.

За всяко нещо, на което посвещаваме време и внимание трябва да си зададем два въпроса. Това прославя ли Исус? Изгражда ли ме духовно?

Нуждата от устояване

Едно важно изискване за характера в цялото Писание е устояването. За много християни, обаче, това не е предмет на интерес. Ако проповядвам и съобщя, че темата ми ще бъде устояване, ще чуя много малко отклика "Алелуя". Понякога аз

продължавам и казвам: "Позволете ми да ви кажа как да придобиете устояване."

Хората слушат с нетърпение и очакват да научат тайната. "Има само един начин да придобием устояване," продължавам аз, "като устоявате." Това се посреща от почти доловима колективна въздишка. Изразена с думи, въздишката казва: "Искаш да кажеш, че няма друг по-лесен път?"

Не, няма по-лесен път? Устояването е важен елемент от победоносния християнски живот и може да се придобие чрез устояване. Веднъж щом приемем този факт, можем да започнем да реагираме правилно във всяко изпитание, което дойде по пътя ни. Можем да го считаме за голяма радост, когато паднем в разни изпитни, като знаем, че изпитването на нашата вяра произвежда твърдост (устояване). (Яков 1:3-4)

Но сме предупредени, че трябва да позволим на твърдостта да извърши делото си съвършено. (Яков 1:4) С други думи, трябва да продължаваме да устояваме, докато Божията цел напълно се изработи и Той доведе изпитанието до край.

Много рядко Бог ни съобщава предварително: "Това изпитание ще трае шест месеца." Може след пет и половина месеца човек да си каже: "Не мога повече да издържам; отказвам се!"

Колко жалко! Още 15 дни и Божията цел щеше да бъде осъществена. А сега същият човек ще трябва да премине през друго изпитание, предназначено да се справи със същия дефект в характера. Всъщност Бог няма да спре с изпитанията, докато не постигне целта си в нас. Колкото по-бързо се научим да устояваме, толкова по-бързо ще бъде духовният ни растеж..

В I Коринтяни 9:25 Павел – както автора на Евреи – използва примера на атлета: И всеки, който се подвизава, се въздържа (упражнява себеобуздание) от всичко. Само ако придобием себеобуздание, ще имаме силата да устояваме.

Във II Петрово 1:5-7 Петър изброява седем последователни "стъпки", които водят нагоре от основата на вярата до върховния завършек на християнския характер: любов агапе. Тези стъпки са:

- добродетел (морал)
- благоразумие
- себеобуздание
- твърдост (устояване)
- благочестие
- братолюбие
- любов

От тук става ясно, че себеобузданието е важна предпоставка за устояването. Всяко изпитание на устояването е и изпитание на себеобузданието. То ще изяви ако има някаква слабост в коя да е област от нашата личност.

В областта на емоциите слабостта може да е страх или

обезсърчение, или депресия. В плътската ни природа може да са необуздани страсти или апетити.

В личните ни взаимоотношения може да е гняв или ревност. В духовното ни развитие може да е гордост или самонадеяност.

Каквато и да е слабостта, тя ще бъде изявена, когато се изправим пред предизвикателството да устояваме. Трагичен факт е, че много християни никога не побеждават в тези два етапа – себеобуздание и устояване. Следователно, те никога не преминават към по-висшите християнски добродетели, изброени в останалите три стъпки: благочестие, братолюбие и любов.

Струва ми се подходящо да завърша това писмо със същия стих, с който завърших предишното: Блажен онзи човек, който издържа на изпитание; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любяат. (Яков 1:12)

КАК ДА

РЕАГИРАМЕ НА ИЗПИТАНИЯТА

Скъпи приятелю,

Като християни ние ще преминаваме през изпитания. Те могат да дойдат под различни форми: криза в здравето или финансите ни; срив в някои лични взаимоотношения; отхвърляне или гонение поради вярата ни; някакъв дълъг тъмен тунел без светлина на отсрещния край. По време на изпитанието е важно да помним, че Бог е по-загрижен за нашия характер, отколкото за постиженията ни.

Как, тогава, да реагираме в изпитанията?

Преди всичко ние трябва да правим разлика между изпитание и наказание. Много често, като християни, ние не успяваме да познаем Божието наказание.

В резултат на това заемаме позиция на съпротива спрямо дявола, а всъщност трябва да се покорим на Бога. Проблемът, който излиза наяве в нашия характер в корена си е ГОРДОСТ.

В края на Псалом 19 има една молитва, която ние с Рут често повтаряме (ст. 12-13):

Кой съзнава своите прегрешения? Очисти ме от тайните прегрешения. Още и от гордост (греховете поради самонадеяност) предпази слугата Си; да ме не завладее; тогава ще бъда непорочен, и ще бъда чист от много престъпления.

Разбрах, че тайните прегрешения не са тайни, които не казваме на други хора – още по-малко – на Бога. Това са тайни за самите нас, дефекти в нашия характер, които самите ние не можем да видим. Давид ги описва като грехове поради самонадеяност – грехове, които извършваме, когато приемаме, че нашето поведение е приемливо за Бога, а всъщност то Го оскърбява. Много често Бог няма да ни изяви такива грехове, докато умишлено не изберем да се смирим и да поканим Бога да претърси характера ни и да открие най-вътрешните ни мотиви.

Веднъж щом сме наясно, че преминаваме наистина през

изпитание от Бога, трябва да видим дали "всичките ни бази са покрити" (това е фраза от бейзбола).

База 1: ПОКАЯНИЕ

Покаянието е вероятно тази основна християнска доктрина, на която най-малко се набляга от съвременните проповедници. "Само вярвай" е приятно звучащо послание, но не е Библейско. От началото до края на Новия Завет посланието е: първо, покай се, после повярвай. Когато има някакъв грях в живота ни, всеки вид вяра, която не произтича от покаяние е хуманистичен заместител. Тя не произвежда резултатите, които произтичат от искрената вяра.

База 2: ПОСВЕЩЕНИЕ

Според Римляни 10:9 има две съществени условия за спасението: да повярваш в сърцето си, че Бог възкреси Исус от мъртвите; да изповядаш с устата си Исус като Господ.

Когато изповядаме Исус като Господ, ние Му даваме безрезервен контрол над целия си живот - времето ни, парите ни, талантите ни, приоритетите ни, взаимоотношенията ни. Не можем да си задържим нищо. "Ако Исус не е Господ над всичко" - бе казал някой - "тогава Той изобщо не е Господ."

База 3: ОТНОШЕНИЕТО НИ КЪМ ПИСАНИЯТА

Сатана предизвика падението на нашите първи родители, когато ги подмами да се усъмнят в истината на Божието Слово: "Наистина ли рече Бог...?" (Битие 3:1).

Самият Исус постави печата на Своята божествена власт върху Писанията, когато ги нарече Божието Слово и добави: "написаното не може да се наруши." (Йоан 10:35).

Павел заявява категорично: "Цялото Писание е боговдъхновено..." (II Тимотей 3:17).

Да поставяме авторитета на Писанията под въпрос е лукс, който никой от нас не може да си позволи. То е път към погубление днес точно толкова, колкото беше и в Едемската градина.

База 4: ПРАВИЛНИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

Правилната доктрина е основа на християнската вяра. Но когато правилната доктрина се приложи правилно, тя ще произведе правилните взаимоотношения. Личните ни взаимоотношения трябва да отразяват доктрината, която изповядваме.

Самият Исус постави голямо ударение върху поддържането на правилни взаимоотношения. Той даде ясни насоки как да се справим с брат, който ни съгреша (Матей 18:15-17). В Проповедта на планината Той предупреждава: "Спогаждай се с противника си по-скоро, догдето си на пътя с него към съдилището..." (Матей 5:25).

Той завършва молитвата "Отче наш" със сериозно предупреждение: "Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения." (Матей

6:15)

По време на всяко изпитание трябва внимателно да прегледаме своите отношения и взаимоотношения, да проверим дали не таим някакво огорчение или неприязън, или непростителност в сърцата си.

Трябва да имаме предвид още, че не можем да имаме правилни взаимоотношения с погрешни хора. Павел предупреждава: "Не се мамете. Лошите другари покваряват добрите нрави." (I Коринтяни 15:33) Не можем да водим свят живот, ако умишлено дружим с несвяти хора. Всякакви такива взаимоотношения трябва да бъдат отсечени с острия меч на Божието Слово.

Примерът на Исус

Върховният пример за човек, който правилно реагираше на изпитанията е Самият Исус, който е бил във всичко изкушен (изпитан) като нас, но пак без грях. (Евреи 4:15)

За да следваме Неговия пример ще е нужно да отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на лежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса, Начинателя и Усъвършителя на вярата ни... (Евреи 12:1-2).

Не е достатъчно да се справим с нещата в живота си, които са явно греховни. Ние трябва да изхвърлим тежестите - нещата, които не са непременно грешни, но все пак ни пречат да концентрираме всичките си усилия върху службата ни на Христос.

Един бегач на състезание остава с най-минимално облекло. Той не носи и грам излишен товар. Ние трябва да направим същото. Ето някои неща, които може да е необходимо да елиминираме:

Обществени ангажменти, които нямат духовно значение - сантиментална привързаност към хора, места или домашни любимци - прекален интерес към стоковия пазар, спортове или женска мода - зяпане по витрините - тревога за пари, здраве, семейство или политика.

За всяко нещо, на което посвещаваме време и внимание трябва да си зададем два въпроса. Това прославя ли Исус? Изгражда ли ме духовно?

Нуждата от устояване

Едно важно изискване за характера в цялото Писание е устояването. За много християни, обаче, това не е предмет на интерес. Ако проповядвам и съобща, че темата ми ще бъде устояване, ще чуя много малко отклика "Алелуя". Понякога аз продължавам и казвам: "Позволете ми да ви кажа как да придобиете устояване."

Хората слушат с нетърпение и очакват да научат тайната. "Има само

един начин да придобием устояване," продължавам аз, "като устоявате." Това се посреща от почти доловима колективна въздишка. Изразена с думи, въздишката казва: "Искаш да кажеш, че няма друг по-лесен път?"

Не, няма по-лесен път? Устояването е важен елемент от победоносния християнски живот и може да се придобие чрез устояване. Веднъж щом приемем този факт, можем да започнем да реагираме правилно във всяко изпитание, което дойде по пътя ни. Можем да го считаме за голяма радост, когато паднем в разни изпитни, като знаем, че изпитването на нашата вяра произвежда твърдост (устояване). (Яков 1:3-4)

Но сме предупредени, че трябва да позволим на твърдостта да извърши делото си съвършено. (Яков 1:4) С други думи, трябва да продължаваме да устояваме, докато Божията цел напълно се изработи и Той доведе изпитанието до край.

Много рядко Бог ни съобщава предварително: "Това изпитание ще трае шест месеца." Може след пет и половина месеца човек да си каже: "Не мога повече да издържам; отказвам се!"

Колко жалко! Още 15 дни и Божията цел щеше да бъде осъществена. А сега същият човек ще трябва да премине през друго изпитание, предназначено да се справи със същия дефект в характера. Всъщност Бог няма да спре с изпитанията, докато не постигне целта си в нас. Колкото по-бързо се научим да устояваме, толкова по-бързо ще бъде духовният ни растеж..

В I Коринтяни 9:25 Павел - както автора на Евреи - използва примера на атлета: И всеки, който се подвизава, се въздържа (упражнява себеобуздание) от всичко. Само ако придобием себеобуздание, ще имаме силата да устояваме.

Във II Петрово 1:5-7 Петър изброява седем последователни "стъпки", които водят нагоре от основата на вярата до върховния завършек на християнския характер: любов агапе. Тези стъпки са:

- добродетел (морал)
- благоразумие
- себеобуздание
- твърдост (устояване)
- благочестие
- братолюбие
- любов

От тук става ясно, че себеобузданието е важна предпоставка за устояването. Всяко изпитание на устояването е и изпитание на себеобузданието. То ще изяви ако има някаква слабост в коя да е област от нашата личност.

В областта на емоциите слабостта може да е страх или обезсърчение, или депресия. В плътската ни природа може да са необуздани страсти или апетити.

В личните ни взаимоотношения може да е гняв или ревност. В

духовното ни развитие може да е гордост или самонадеяност.

Каквато и да е слабостта, тя ще бъде изявена, когато се изправим пред предизвикателството да устояваме. Трагичен факт е, че много християни никога не побеждават в тези два етапа – себеобуздание и устояване. Следователно, те никога не преминават към по-висшите християнски добродетели, изброени в останалите три стъпки: благочестие, братолюбие и любов.

Струва ми се подходящо да завърша това писмо със същия стих, с който завърших предишното: Блажен онзи човек, който издържа на изпитание; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любят. (Яков 1:12)

НАЙ-ТРУДНОТО

ИЗПИТАНИЕ

Скъпи приятели,

В предишните си две писма темата, която разглеждах беше: ИЗПИТАНИЕТО. Първо, целта на изпитанието, след това – как да откликнем на изпитанието. В това последно писмо относно изпитанието, темата ми е: Най-трудното изпитание.

Ако попитам всеки от вас индивидуално, Според вас кое е най-трудното изпитание, с което се сблъскват християните? Вероятно бих получил много различни отговори. Моят личен отговор може да изненада много от вас, но той е основан на повече от петдесет години щатно християнско служение. Смятам, че най-трудното изпитание, което вероятно ще срещнем – и което е най-малко вероятно да издържим – е УСПЕХЪТ.

Соломон ни предупреждава: По-предпочитано е свършването на работата, нежели започването ѝ; по-добър е дълготърпеливият, нежели високоумният (Еклесиаст 7:8). С други думи това, което те прави победител е не началото на състезанието, а финалът.

Един дългогодишен китайски пастор, който прекара повече от 20 години в затвора заради вярата си и скоро отиде при Господа, беше направил един личен коментар: "Виждал съм много хора, които са имали добро начало, но много малко от тях имат добър край." Аз мога да кажа същото.

Като примери за мъже, които постигнаха успех, ние ще разгледаме някой от царете на Израел.

Първите трима царе

Първият цар, Саул, беше един силен, бележит млад мъж, който рано в кариерата си спечели различни военни победи. Но когато Бог го изпрати срещу амаличаните, той позволи страха от хората да го възпре от пълно покорство на Божията заповед. В последствие пророк Самуил дойде при него с посланието, че Бог го е отхвърлил като цар.

Основният проблем беше обобщен в посланието на Самуил:

"Когато ти беше малък пред собствените си очи, не стана ли глава на Израилевите племена?(I Царе 15:17) Докато Саул стоеше в смирение, Бог можеше да го благославя. Но когато се възгордя, Бог го отхвърли.

Това се прилага за всички нас. Когато сме малки в собствените си очи, ние имаме място за величието на Бога. Но когато станем велики в собствените си очи, ние не оставяме място на Бога, да изяви величието си чрез нас.

Гордостта на Саул го доведе до трагичен край. В последната нощ от неговия живот той се посъветва с една врачка и на следващия ден се самоуби на бойното поле.

Следващият цар, Давид, беше мъж според Божието сърце. За няколко години той трябваше да живее като беглец, гонен и преследван от цар Саул. При все това, той премина всичките тези трудности победоносно и в следствие имаше чудесно свидетелство:

Въздаде ми Господ според правдата ми; според чистотата на ръцете ми възнагради ме. Защото съм упазил пътищата Господни. И не съм се отклонил от Бога мой в нечестие. (Псалом 18:20-21)

Но по-късно Давид се промени, както и езикът му:

Смили се за мене Боже, според милосърдието Си, според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме съвършено от беззаконието ми, и очисти ме от греха ми. (Псалом 51:1,2)

Какво се беше случило? Защо беше тази промяна? Давид преживяваше пълен успех. Установен като цар над целия Израел, победител над всичките си врагове, той се наслаждаваше на плодовете на успеха. Вече не излизаше на битка и си оставаше в къщи, в Ерусалим, свободен да задоволява всичките си прищевки.

И така той не се поколеба да прелъсти Витсавее, съпругата на съседа му Урия. И за да покрие греха си той го уби. В това време, когато Давид беше успешен, той забрави принципите, според които живееше преди да стане цар.

Слава Богу, че в следствие Давид се покая и Бог прости греха му. Независимо от това, грехът му хвърляше тъмна сянка върху неговите потомци от поколение на поколение. Бог го предупреди: "Сега прочее, никога няма да се оттегли меч от дома ти..." (II Царе 12:10) Важно е за всички нас да запомним, че Божията прошка не отхвърля непременно всичките последствия от греховете ни.

Синът на Давид, Соломон, който беше Негов наследник като цар, беше възлюбеният и избраният от Бога. Понеже той смирено призна нуждата си от мъдрост, Бог също му даде богатство и слава. Соломон стана най-мъдрият, най-богатият и най-известният от всички Израилеви царе.

Въпреки това, независимо от мъдростта си, Соломон не можа да премине през изпитанието на успеха.

Защото, когато Соломон остаря, жените му преклониха сърцето

му към други богове...

Защото Соломон отиде след Астарта, богиня на сидонците и след Молхома, мерзостта на амонците. Така Соломон стори зло пред Господа... (III Царе 11:4-6)

Независимо от неговото славно начало Соломон умря като идолопоклонник.

Други двама царе

След Соломон царството беше разделено. Всичките царе в северното царство станаха идолопоклонници и бяха отхвърлени от Господа. Много от царете на южното царство, Юда, също се отклониха от Господа в идолопоклонство. При все това, имаше някои истински праведни царе в Юда. Но никой от тях не премина напълно изпитанието на успеха.

Езекия например започна, като направи радикални реформи и възстанови истинското поклонение към Иехова. Когато Сенахирим, цар на Асирия, разположи стан срещу Ерусалим, Господ се намеси и извърши свръхестествено освобождение за Езекия и неговия народ.

По-късно, когато Езекия беше болен до смърт, Бог не само го изцели, но Той извърши свръхестествено знамение като обърна посоката на слънцето. Също така, Бог обеща на Езекия петнадесет години повече от годините на неговия живот.

Свръхестественото знамение със слънцето разнесе славата на Езекия из другите народи. В последствие дойдоха Вавилонски посланици. Тъй като го ласкаеха с вниманието си, Езекия им показва всичките богатства на цялото си царство. Но той не отдаде славата на Бога!

Библията ни дава два ясни коментара относно поведението на Езекия:

Но Езекия не отдаде Господу, според стореното нему благодеяние, защото сърцето му се надигна (той се възгордя)...

Но, относно посланиците, които вавилонските първенци пратиха до него да разпитат за знамението, станало в страната, Бог го остави, за да го изпита и да узнае всичко що беше в сърцето му. (II Летописи 32:25)

От Езекия ние можем да научим две неща:

Първо, ако Бог извършва някакво специално чудо, това не означава, че ти си специална личност; това единствено означава, че ти имаш специален Бог.

Второ, ако Бог е отдръпнал присъствието си и изглежда, че не действа активно в твоя живот, това може да означава, че Той те изпитва, за да види как ще се държиш, когато останеш сам.

По-късно в историята на Юда се възцарява друг праведен цар – Йосия. Както Езекия, Йосия също започна с радикални реформи и възстанови истинското поклонение към Иехова. Той също разруши идолските олтари във Ветил в северното царство.

Но успеха на Йосия го направи смоуверен и той стана прибързан. Без да се посъветва с Господа, и въпреки че беше сериозно предупреден за това, той се противопостави на фараона Нево, цар на Египет и беше убит в битката. С него умря и последната надежда за Израел.

Успешни мъже в Новия Завет

Какво да кажем за Новия Завет? Дали той ни дава различни стандарти? Нека погледнем на някои главни личности: Самият Исус и трима от Неговите водещи последователи – Петър, Йоан и Павел. Какво можем да кажем за техния край?

Исус, разбира се, е уникалният, съвършен и безгрешен Син на Бога. Той никога не преживя провал. Въпреки това Той завърши живота си като увисна гол на кръста, изложен на подигравките на грешниците. Такъв беше последният поглед на света към Исус. Последвалото възкресение и славата след това бяха открити само на "свидетелите, които бяха избрани от Бога". Що се отнася до света, Бог никога не е давал недвусмислени потвърждения за това.

Какво да кажем за Петър, лидера на дванадесетте апостола? Според достоверни източници Петър също завърши живота си на кръста – разпънат с главата надолу, по негово собствено желание, защото той не се чувствал достоен да пострада по същия начин както неговия Господ.

Никъде не е записано за смъртта на Йоан. Но ние знаем, че в неговата старост той беше заточен в един пуст, каменен остров Патмос, където получи виденията записани в книгата Откровение.

Какво да кажем за Павел? Имаме записано как той и неговите приятели, апостолите, са живеели:

Ние до сега и гладуваме, и жадуваме, и сме голи, бити сме и се скитаме, трудим се, работейки със своите ръце; като ни хулят, благославяме, като ни гонят, постоянстваме; като ни злословят, умоляваме, станяхме до днес като измет на света, измет на всичко. (Деяния 10:41)

Най-накрая, след едно силно и свръхестествено служение, което отвори езическия свят за евангелието, Павел завърши в окови, в един студен римски подземен затвор, изоставен от неговите най-добри съработници. От там той беше изведен за публична екзекуция чрез обезглавяване.

Това, което се случи на Исус, Петър, Йоан и Павел означава ли, че всички посветени християни непременно трябва да умрат мъченическа смърт? Или че никой посветен християнин не може да бъде богат? Не! Но те подкрепят едно жизнено важно твърдение: никога не трябва да позволяваме на света да ни примамва да приемаме неговите стандарти за успех. Никога не трябва да търсим одобрението на света. Желанието за известност винаги е опасно.

Исус даде някои силни предупреждения срещу това. Той каза

на фарисеите: "Защото, онова, което се цени високо между хората е мерзост пред Бога." (Лука 16:15) Той се обърна към собствените си ученици и им каза: "Горко на вас, когато всички хора ви захвалят; защото бащите им така правеха на лъжепророците." (Лука 6:26)

Ключът към истинския успех

Основно, аз направих разликата между края на тези пет царе в Стария завет и Исус с Неговите последователи. Какъв е ключът - се запитах аз - за достигане на траен успех?

Бог ме насочи към два стиха. Първият, това са думите на Павел в I Коринтяни 7:25: "Но давам мнение като един, който е получил милост от Господа да бъде верен."

Виждам, че за да бъда верен, аз трябва изцяло да завися от Божията милост. Не мога да разчитам на нищо друго: не на моето академично минало, не на духовните си дарби, не на миналите си постижения, не на дългогодишната си християнска служба. Има само едно нещо, което може да ме държи верен: Божията милост.

Трябва да направя това централна цел в живота ми, да бъда съзнателно и постоянно зависим от Божията милост. Трябва да бъда нащрек срещу всяко нещо, което би опетнило или притъпило чувството ми на зависимост. Преди всичко, трябва да бъда бдителен за всяка форма на гордост, която може да се обобщи в една дума - самонадеяност.

Второ, думите на Исус в Йоан 4:34: "Моята храна е да върша волята на Онзи, Който Ме е пратил и да върша Неговата работа." Храната на Исус - източникът за Неговия живот и сила - беше Неговата предана решителност да изпълни Божията воля до края на живота си. Това е истинският успех, към който ти и аз трябва да се стремим.

В служба на Господаря,
Дерек Принс.

Разпространяват се безплатно®